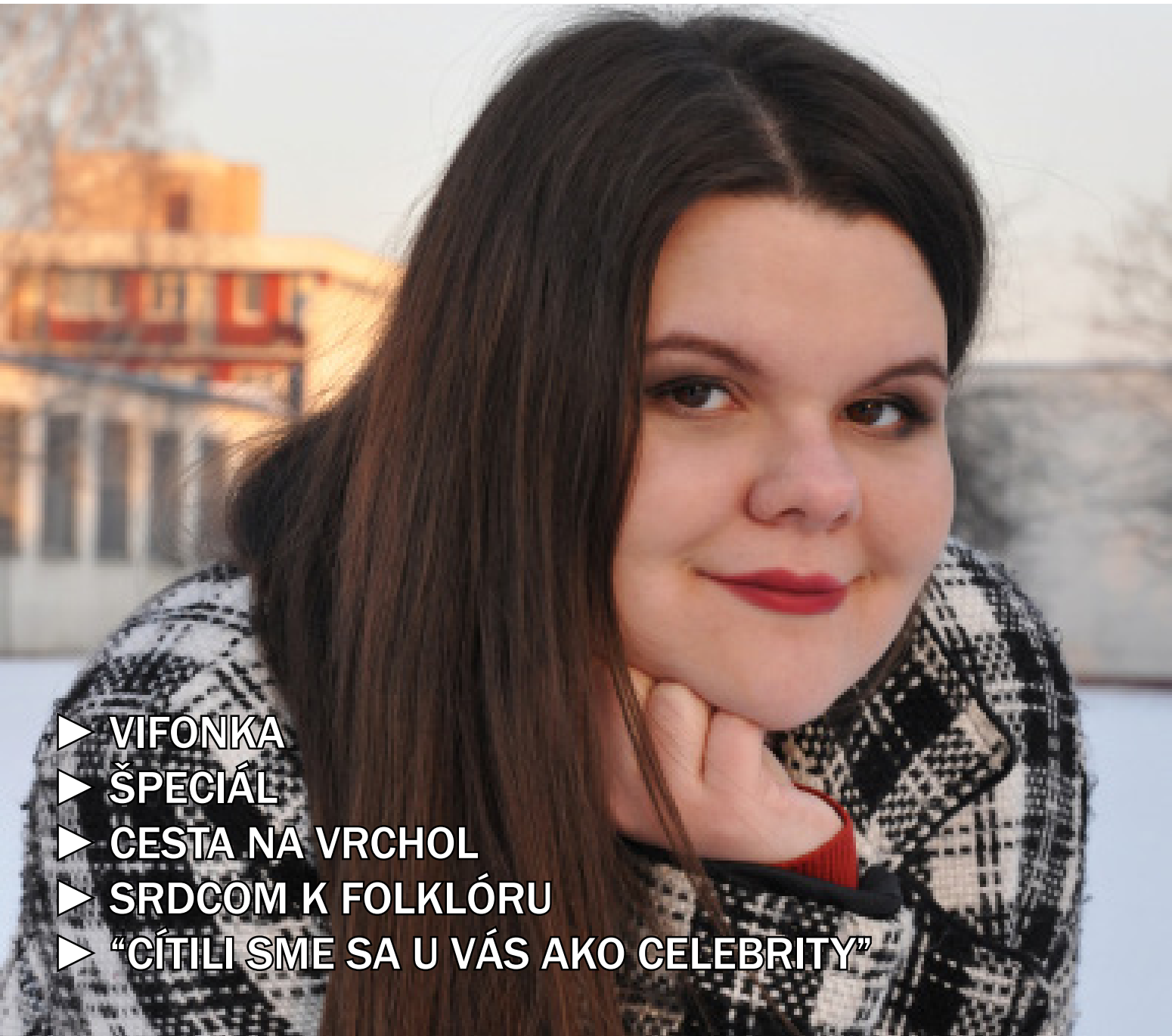

INTRÁK

INTERNÁTNÝ ČASOPIS
ŠKOLSKÝ ROK 2016/2017

ročník IV., číslo 1 - 2

-
- ▶ VIFONKA
 - ▶ ŠPECIÁL
 - ▶ CESTA NA VRCHOL
 - ▶ SRDCOM K FOLKLÓRU
 - ▶ "CÍILI SME SA U VÁS AKO CELEBRITY"

Editoriál

„Existujú iba dva dni v roku, keď nemôžeme vôbec nič urobiť. Jeden sa volá Včera a druhý Zajtra. Dnešok je tým správnym dňom, milovať, konať a predovšetkým žiť.“
(Dalajláma).

Žijeme v dobe, ktorá nepozná hranice. Ľudstvo sa pomaly, ale isto zabíja. Ale dokedy to takto vydrží? Svet sa mení zo dňa na deň. To, čo bolo včera „in“, je dnes „out“. Každý sa snaží kráčať s dobou. Ľudia vymýšľajú nové technológie na uľahčenie života. No neuvedomujú si, aké to môže mať následky. Čoraz viac sa začína hovoriť o rakovine. Ale prečo? Veď naši predkovia ani len netušili, čo slovo rakovina znamená. Žili v chudobnejších podmienkach, no napriek tomu sa dožívali dlhšieho veku. Nepotrebovali žiadne moderné výdobytky na to, aby boli šťastní. Ibaže dnešní ľudia sú pohodlní a nedokážu si život bez technológií ani len predstaviť. Radšej sedia v pohodlí svojho domova a nakupujú cez internet ako by mali vyraziť s priateľmi na nákupy do mesta. Moderný človek nie je hlúpy, ale lenivý. Možno, keby sa zastavil čas a vrátili by sme sa o pár rokov neskôr, bolo by všetko iné.

Nedokážem sama zmeniť tento svet, nemôžem ovplyvniť ľudí, aby konali dobro. Ale možno osoba čítajúca tieto riadky má rovnaký názor ako ja a zamýšľa sa, ako sa stať lepšími tvormi na tejto Zemi. Uvidíme, čo nám rok 2017 prinesie, prajme si len to dobré...

text a foto : ©Petra Kajanová

INFO

Editoriál	3
Redakčná rada	5
Zviditeľni krásu aj intelekt	6
Internátne premeny	7
Predstavujeme internátnu psychologičku	11
Peer mediácia	13

ZAÚJALO NÁS

Potulky Trenčianskym regiónom	14
Cesta na vrchol	16
Ukážka prvej pomoci	17
Jeme zdravo	18

BAVÍME SA

Sila troma spôsobmi	20
Homo sapiens, nesrd' sa!	20
Veget pri Váhu	21
Halloween	22
"Cítili sme sa u vás ako celebrity"	23

POMÁHAME

Čas pre mladších, slabších, starších a štvornohých	26
--	----

NA SLOVÍČKO

Ing. Milan Karkoška	30
Mgr. Adriana Slezáková	31
Bc. Elena Hanáčková	31

Z NÁŠHO A INTERNÁTNEHO ŽIVOTA

Srdcom k folklóru	33
Na slovíčko v ateliéri Niky Červínkovej	35
Za to kým som, vďačím mojim rodičom	39
Spomínate si na svoj prvý tréning?	42
Moja vlastná skúsenosť	44

ŠPECIÁL

Vífonka	46
Laser tag	46
Filmy 2016	48
Úryvok z fantastického príbehu Grededine	50

REDAKČNÁRADA

Šéfredaktor:
Petra Kajanová

Zástupca šéfredaktora:
Simona Zálešáková

Redaktori:
Monika Šulyová
Alexandra Hulínová
Martina Belejová
Veronika Purmová
Lucia Blštáková
Natália Časnochová
Zuzana Moravčíková
Simona Boháčiková

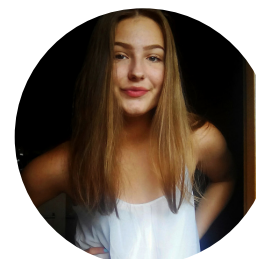
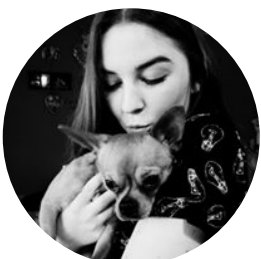
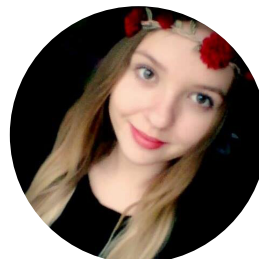
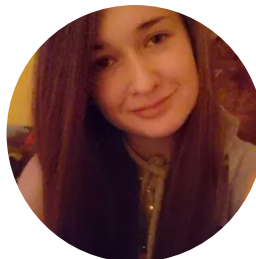
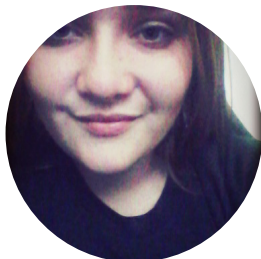
Prispievatelia:
Mgr. Lenka Sádecká Ondrášková
Nikol Červinková
Nina Valovičová
Simona Kadelová
Zuzana Hrašková
Martin Jurda

Foto:
Petra Kajanová
Soňa Kadlečíková
archív internátu

Grafická úprava:
Mgr. Renáta Šulíková
Petra Kajanová

Jazyková úprava:
Mgr. Veronika Bečárová

Koordinátor:
Mgr. Renáta Šulíková

vydáva:
ŠKOLSKÝ INTERNÁT AKO SÚČASŤ
ŠPORTOVÉHO GYMNAZIA, STANIČNÁ 6,
TREŇČÍN 911 05

MISS INTRÁK

ZVIDITEĽNI
KRÁSU ALE
AJ INTELEKT

22/03/2017
to všetko vypukne

HRAJ O HODNOTNÉ
CENY

Internátne premeny

NAŠE NOVÉ ŠTUDOVNE

Na začiatku školského roka ste si mohli všimnúť, že nám v internáte pribudli tri nové študovne. Nielen chlapci, ale aj dievčatá môžu tráviť voľný čas v študovni. Je to miesto, kde si človek môže dopriať nielen chvíľu pre seba, ale aj na relax.

Ak si ešte nebol v nových študovniach, neváhaj a choď si ich obzrieť! Čas v nej si môžeš spríjemniť pozeraním tvojho obľúbeného seriálu. Nájdeš ich v trakte A (109, 209, 309) a v trakte B sú na 3. a 5. poschodí.

©Petra Kajanová

Okrem študovní
máme v internáte aj
nové výťahy.
Tešíme sa!

Ved'
sme si aj zaslúžili:)

Reč je o našich turniketoch

„Všetko zlé je na niečo dobré.“ Aj tak by sa dali opísať naše turnikety, ktoré nám v internáte slúžia od septembra. Každodenné pípanie ráno, naobed či večer zdržiava väčšinu študentov. Najväčší problém býva v nedeľu pri príchode študentov do internátu. Keďže študenti chodia nabalení vo veľkých kufroch, je ťažké sa dostať cez malé bránky. Nevýhodou je, že cez turniket sa dostanete iba pokiaľ sa odpípnete čipom, ktorý musíte nosiť neustále so sebou. Názory študentov sú rôzne.

Nováčikovia neboli zvyknutí na starý systém, takže im to je v podstate jedno. Tí starší nie sú príliš nadšení touto novinkou.

Zatiaľ čo po minulé roky bol vstup na poschodia voľný, či už pre žiakov alebo ich príbuzných, teraz každý potrebuje malý modrý čip:)

Každopádne,
či chceme,
či nie,
turnikety slúžia najmä
pre našu
BEZPEČNOSŤ,
aby o nás vedeli nielen
vychovávatelia,
ale aj naši rodičia.
Hoci
niektorí to ešte nechápu,
každý vychovávateľ
je zodpovedný
za svojich
žiakov.

Pre niektorých potešenie,
pre tých starších nie veľmi
príjemné prekvapenie.
Reč je o našich
turniketoch.

text a foto: Petra Kajanová

Six ball

Náš školský internát sa možno bude pýšiť novým športovým zariadením. Financovanie spadá do kompetencie Trenčianskeho samosprávneho kraja, momentálne je zariadenie u nás v "skúšobnej dobe". Povestnú stužku prišiel prestrihnúť sám predseda kraja, pán Jaroslav Baška.

Six Ball predstavuje bezkontaktnú hru. Slúži zdravým ale aj telesne postihnutým. Hra pôsobí hlavne relaxačne a vzhľadom na to, že hráči sa počas nej cítia plnohodnotne a rovnocenne, u intaktných ľudí výrazne posilňuje sebavedomie. Hráči sa počas hry pohybujú iba vo svojom vyhradenom priestore, ktorým je trojuholník v polohe kľačmo. Lopta sa nesmie odrážať inak, ako dlaňami. Skóre sa digitálne zaznamenáva. Doporučený pobyt v hracom priestore je tri minúty. Hra je veľmi žiadaná v krajinách ako Nemecko, Rakúsko, Francúzsko.

text: redakcia, foto: archív internátu

Predstavujeme internátnu psychologičku

Prečo práve psychológia? Čo Vás na nej najviac fascinuje?

Ako malá som trávila v lete vždy niekoľko dní s mamou v práci, ktorá doteraz pracuje v CPPPaP (Centrum pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie) ako špeciálna pedagogička, a tak som sa

v „branži“ pohybovala od malička. Preto bolo pre mňa prirodzené, keď som sa neskôr rozhodovala, čo budem študovať, vybrať si štúdium psychológie.

Keď sa máme baviť o tom, čo je na psychológii pre mňa fascinujúce, tak je to tá chvíľa, keď mi niekto preukáže takú dôveru, že ma nechá nahliadnuť do svojho sveta. Celkovo je nesmierne zaujímavé sledovať myšlienkové pochody jednotlivých ľudí, to, ako sa líšime, ale aj to, ako sme si v niektorých veciach všetci na určitej tzv. bazálnej úrovni podobní.

Aké sú najčastejšie problémy dnešných mladých ľudí?

Ako najčastejšiu tému mojich rozhovorov s klientmi vidím vzťahy. Je to prirodzené, vzhľadom k veku, v ktorom sa deti na školskom internáte nachádzajú. Individualizujú sa, vyhrávajú voči ostatným, hľadajú vlastnú identitu, je to veľmi citovo náročné obdobie, pretože v dnešnej dobe skoro každý prežil nejakú traum, alebo sa mu v živote stalo niečo, čo ho poznačilo. A teraz si predstavme, že sa dvaja takíto ľudia stretnú, prebehne medzi nimi povestná „iskra“ a zamilujú sa. Je to vražedná kombinácia. V tomto veku, hovorím o adolescentoch a teenageroch, ktorí si riešia každý svoje vnútorné boje, ide o veľmi citovo silné a búrlivé obdobie. Sami ešte v podstate nevedia, ako by mal ich vzťah vyzeráť, ani čo by od neho chceli. Okrem vzájomných vzťahov však často riešime aj rodinu, priateľov alebo školu. A potom sú tu individuálne problémy ako napr. tréma, stres, depresivita, nespavosť a iné.

Mojou „alma mater“ je Trnavská univerzita v Trnave, kde som denne študovala na psychologickkej katedre filozofickej fakulty jednodoborové štúdium psychológie. Trnava ako mesto, mi za tých 5 rokov rovnako prirástla k srdcu. Celkovo mám na štúdium pekné spomienky. Dnes to však vnímam ako krásne časy dávno minulé.

Od septembra 2016 spolupracujete aj so školským internátom, tzn., že v prípade potreby sa na Vás môžu obrátiť aj naši žiaci?

Áno, počas letných prázdnin ma oslovila pani zástupkyňa Sádecká, ktorá mi ponúkla prácu u vás v internáte od septembra 2016.

Na spoluprácu som sa veľmi tešila, pretože práca s mládežou bola pre mňa v tom čase príjemnou zmenou a odreagovaním sa od práce s dospelými, ktorú som v tom čase vykonávala na ÚPSVaR Trenčín. Koniec koncov, ako hovorí známe klišé, deti sú naša budúcnosť, tak prečo sa im nevenovať? Byť v internáte ma celkovo obohacuje, pracovať s deťmi, tak spolupráca s vami, vychovávateľmi, je veľmi inšpiratívna.

Je chránená anonymita žiakov počas sedení s Vami?

Samozrejme, ak má študent vyhľadáť, vieme sa dohodnúť tak, že sa stretneme bez prítomnosti iných detí, alebo bez toho, aby o tom niekto vedel. Je to len na deťoch. Keď chceme riešiť niečo naozaj vážne, alebo chúlостivé, viem sa s klientmi dohodnúť aj na tom, že prídem sama za nimi na izbu tak, aby o tom nikto iný nevedel. V internáte neustále pobežujem, nakoľko sa aj ďalej zaujímam o to, ako sa „mojim“ klientom darí.

Aké požiadavky zo strany žiaka rešpektujete? Mám tým na mysli, že ak žiak nechce, tak napr. neoslovíte rodiča, učiteľa a pod.

Snažím sa o to, aby mal klient vo mňa dôveru, to znamená, pokiaľ mi sám povie, že nechce, aby o našich stretnutiach vedel vychovávateľ, učiteľ, rodič, rešpektujem to. Mám však svoje zásady, cez ktoré nejdem. Ako každé povolanie aj psychológovia majú svoj etický kódex, snažím sa ním riadiť, a to znamená, že pokiaľ vyhodnotím, že je klient ohrozený na živote, alebo ide o inú veľmi závažnú skutočnosť (t.j. porušovanie zákona atď.) som povinná to oznámiť.

Môžete nám prezradiť aké metódy okrem rozhovoru ešte využívate?

Vo všeobecnosti existuje množstvo rôznych metód. Najčastejšie však využívam práve metódu rozhovoru, pretože klienti väčšinou potrebujú vypočuť a poradiť, ako riešiť danú situáciu. To je špecifikum, ktoré na internáte vnímam. Ide často o jednorazové sedenia, keď deti prídu s konkrétnym problémom. Je to pravý opak terapie, ktorá býva postupná a má dlhodobejší charakter. Ako školská psychologička využívam mnoho ďalších metód akými sú napr. sociometria, individuálne, ale aj skupinové poradenstvo, prevenciu a osvetu v podobe prednášky, projektívne techniky, pozorovanie, EEG biofeedback a iné.

Stretávate sa často s tým, že žiaci zavádzajú, nedokážu si priznať chybu a obviňujú iného?

Tak s takýmto prípadom som sa, pokiaľ si dobre pamätám, stretla iba raz. Skôr sa stretávam s tým, že klienti obviňujú sami seba aj z vecí, za ktoré sami nemôžu.

Aká spätná väzba Vás poteší?

Akákolvek. Priznám sa, že je to veľká satisfakcia, keď vám niekto povie, že je mu lepšie, uľavilo sa mu, alebo že sa jeho problém vyriešil z vašou pomocou.

Stalo sa Vám, že žiak na základe skúsenosti s Vami priviedol kamaráta, ktorý má tiež problémy?

Samozrejme, veľmi často. Rozumiem tomu, ide o takú skúšku. Ak ňou prejdem v očiach toho, kto príde prvý, potom nemá problém prísť ani ten kamarát. Na Slovensku však podľa mňa ešte stále panuje povedomie o tom, že keď navštevujete psychológa je to hanba, pretože ste buď blázon, alebo nezvládáte vlastný život. Opak je pravdou, podľa môjho názoru je veľmi statočné, keď niekto príde a povie, toto je môj problém, neviem si s ním rady, potrebujem pomoc. A som veľmi rada, že v internáte máme mladých ľudí s otvorenou myslou, ktorí ma vyhľadávajú sami a nemajú problém rozprávať sa o všetkom, čo ich trápi.

Čo Vás vo Vašej práci doteraz najviac potešilo a čo zarmútilo /nahnevalo /?

Zatiaľ ma nikto nestihol nahnevať, ani zarmútiť. Samozrejme najviac ma poteší, keď vidím, že moja práca má svoj zmysel. To je pre mňa najväčšia motivácia.

Pani psychologičke Soni Pribusovej ďakujeme za rozhovor a prajeme veľa úspechov.

rozhovor pripravila: Veronika Purmová, na otázky odpovedala: Mgr. Soňa Pribusová

Peer (rovesnícka) mediácia - smerovanie školského internátu do budúcnosti

Do tejto kategórie patria spory medzi žiakmi, učiteľmi (prípadne vychovávateľmi) a žiakmi navzájom, ale aj konflikty medzi učiteľmi (vychovávateľmi), žiakmi a rodičmi. Takýto prístup prináša iný pohľad, keďže mediátor - rovesník vie svojich spolužiakov lepšie pochopiť. Prostredníctvom diskusie mediátor smeruje vyriešenie konfliktu korektívnym spôsobom dohodou z pozície tretej nezainteresovanej strany. Mediátor môže byť žiak, ale aj pedagóg (vychovávateľ) a rieši konflikty a vyhrotené situácie nielen medzi žiakmi, ale aj dospelými navzájom. Skúsenosť s mediáciou mediátor zúročí v bežnom živote a vo svojom ďalšom vzdelávaní, prípadne objavené predpoklady pre tento druh činnosti uplatní pri vysokoškolskom štúdiu práva. V spolupráci so špeciálnym pedagógom chceme v krátkej budúcnosti vybudovať team ľudí – vychovávateľov a žiakov, ktorí by prostredníctvom mediácie pomáhali zvládnuť konf-

liktné situácie, ktoré vznikajú a sú súčasťou života v školskom internáte na uspokojivej úrovni pre zúčastnené strany. Odbornosť a správny prístup zaručí odborné vedenie kvalifikovaných špeciálnych pedagógov a psychológov.

Predpokladom pre tento druh činnosti je správna dávka empatie, záujem o štúdium psychológie a špeciálnej pedagogiky, prípadne iných, humanitných a sociálnych vied na vysokej škole a práva. Podnetom môže byť aj samotná zainteresovanosť a snaha pomôcť zvládať zložité životné situácie svojim priateľom a rovesníkom v školskom internáte.

O postupoch a možnostiach spolupráce v mediačnom teame budeme informovať prostredníctvom komunít v skupine, formou vývesiek, v časopise a na stránke školy.

text: Mgr. Sádecká Ondrášková Lenka

► Oplatí sa tiež
vidieť neďaleký
hrad Beckov

Potulky Trenčianskym regiónom

Do nášho internátu prichádzajú žiaci z rôznych kútov Slovenska. Mnohým z nich história Trenčianskeho kraja nič nehovorí. Aby sme ich zasvätili, zobrali sme ich na prehliadku Trenčianskeho hradu, ktorý sa týči nad naším mestom. Ďalšou zastávkou bol Katov dom zo 17. storočia. Je to raritná budova, ktorá nebola výrazne narušená neskoršími prestavbami. Veríme, že žiaci sa dozvedeli mnoho zaujímavých faktov o histórii jedného z najstarších miest na Slovensku.

5 NAJ V TRENČIANSKOM REGIÓNE

Beckov - Nad mestom sa pýši hrad Beckov, ktorý bol sídlom legendárneho pána Stibora zo Stiboríc, poľského šľachtica v službách Žigmunda Luxemburského.

Čachtice - Hrad bol postavený v 13. storočí. Grófka Alžbeta Báthoryová, ktorá hrad obývala, verila, že navždy zostane mladá, pokiaľ sa bude kúpať v krvi mladých diečat. Údajne zavraždila viac ako 650 mladých žien.

Brunovce - Kaštieľ bol pôvodne postavený ako drevený, od 15. storočia bol murovaný. Dnes patrí Národnému bezpečnostnému úradu v Bratislave.

Bojnice - Vďaka množstvu turistických atrakcií ako Bojnický zámok, zoologická záhrada či kúpele, kde bol liečebný prameň zdokumentovaný už v roku 1113, patria Bojnice medzi najatraktívnejšie miesta v regióne.

text: Zuzana Moravčíková

foto: ©Soňa Kadlečíková

Haluzice,
alebo
takzvané
Slovenské pyramídy

Cesta na vrchol

„Kto raz položil srdce
na oltár prírody,
stáva sa navždy
túlavým psom.“

(anonym).

Slovensko sa môže pýšiť krásnou prírodou, do ktorej bezpochyby patria aj naše veľhory - Vysoké Tatry. Turistika je pre mnohých obľúbený spôsob úniku pred realitou. Ponúka nám náročné výstupy na najvyššie hory, čistý vzduch, nedotknutú prírodu a prázdnu myseľ. Obľúbenci hôr často vyhľadávajú aj vyššiu hladinu adrenalínu. Vďaka horolezectvu určite naplnia svoje túžby a nakoniec sa stane ich vášňou. Vášňou sa stalo sa aj pre vysokohorského turistu a horolezca Milana Gašparoviča. Na jeho zozname sú najvyššie hory sveta ako napríklad Aconcagua – najvyšší vrchol Ameriky (6 962 m. n.

m.), Pamír (7 495 m. n. m.), Šiša Pangma (8 013 m. n. m.) a kvôli zraneniu bohužiaľ nezdolaný Mount Everest. Obdiv si však zaslúži pretože sa dostal do tretieho tábora, ktorý je vo výške viac ako 7200 m. n. m. Vysokú dávku zodpovednosti si vypýtal aj výstup na Mont Blanc, kde robil sprievodcu tímu slovenských turistov.

Pre obľúbencov adrenalínu prírody a dobrých filmov vznikol v SR festival dobrodružných filmov s názvom HORYZONTY. Pri sledovaní neraz pocítite zimomriavky na svojom tele.

text: Simona Zálešáková, foto: archív internátu

Ukážka prvej POMOCI

Viete, ako by ste poskytli prvú pomoc svojmu blízkeму, keby sa ocitol v núdzi?

Niektorí by vedeli iba vďaka KOŽAZu organizovaného vašou školou. Keďže nie všetci ovládajú aspoň základné znalosti poskytovania prvej pomoci, internát takýto kurz zorganizoval. Bol venovaný Svetovému dňu prvej pomoci. Pod vedením pána ThDr. Juraja Sedláčka PhD., DiS, ktorý prednáša na Trenčianskej Univerzite, mali žiaci možnosť naučiť sa poskytovať prvú pomoc. Svoje nadobudnuté teoretické znalosti si odskúšali aj prakticky na figurínach.

text: Simona Zálešáková

foto: archív internátu

JEME ZDRAVO

Zdravá výživa je základom zdravého životného štýlu, preto sme sa ju rozhodli podporiť aj my. Pripravili sme si niekoľko chutných receptov vyrobených zo zeleniny a ovocia. Nechýbali ani zdravé maškrty v podobe rôznych nátierok, koláčov zo špaldovej múky a ovocných špízov, na ktorých sme si napokon všetci veľmi dobre pochutnali.

To sú
dobroty,
čo
poviete?

text: Saša Hulínová, foto: archív internátu, © Soňa Kadlečíková

SILA TROMA SPÔSOBMI

Jednou z hier, ktorej sa zúčastnili len naši zdatní „muži“ bol silový trojboj. Kvapky potu im stekali po čele z toľkého nadšenia pre víťazstvo. „Muži“ súťažili v štyroch disciplínach: kľuky, tricepsový kľuk, zhyby na hrazde a ľah-sed.

Prvé miesto v ľah-sede za 60 sekúnd si vybojoval Ján Kotlarčík s krásnym počtom 75. V kľukoch dominoval Juraj Čelko. Zahanbiť sa nedal ani Július Firkal, ktorý si uchytil prvé miesto v zhyboch na hrazde. Spravil ich 17.

Svoj triceps si prevetral Kamil Duchoň s 28 tricepsovými kľukmi. Silový trojboj organizujeme pravidelne za veľkej diváckej účasti. Tento rok sa súťaže zúčastnili len muži, no to nebráni ženám poraziť ich ďalší rok.

text: Monika Šulyová, foto: archív internátu

HOMO SAPIENS, NESRĎ SA !

Kto z nás nepozná spoločenskú hru “človeče, nehnevaj sa”? Veď nás sprevádzala po celé detstvo, a tak sme si staré časy pripomenuli i dnes. Každá hra musí mať svojho víťaza. V tento osudný deň sa ním stala Zuzana Hroncová. Jej trofejou sa okrem pocitu víťazstva stal i pohár, diplom a samotná hra Človeče. Ďalšie miesta obsadila Diana Bundzíková a Petra Pánisová.

text: Hulínová a Šulyová, foto: archív internátu

“ZUZKA SI
UŽÍVALA POCIT
VÍTÁZSTVA”

VEGET PRI VÁHU

Popularita sociálnych sietí je v súčasnosti veľmi vysoká. Mladí ľudia už takmer nevedia komunikovať a prihovoriť sa cudziemu človeku je pre nich nadľudský výkon.

My sme vymenili virtuálnu realitu za čerstvý vzduch v spoločnosti príjemných ľudí poháňaných veľkou dávkou energie. Uvoľnenú atmosféru dopĺňalo okrem opekania špekáčikov hranie na gitare, pri ktorom sa naše zavíjanie ozývalo až na druhý breh Váhu.

text: Simona Zálešáková, foto: archív internátu

HALLOWEEN

Jeseň nepatrí medzi obľúbené ročné obdobie pre nás, žiakov. Začína sa nový školský rok, vonku fúka silný vietor, je vlhko, blato a jeseň je častou príčinou prechladnutí a soplíkov kvôli častým výkyvom teplôt. Aby sme si jeseň spríjemnili, zorganizovali sme imatrikulácie pre všetkých prvákov z nášho internátu. Pripravený bol zaujímavý program, po ktorom nasledovala halloweenska diskotéka. Počas tohto večera prebehla súťaž o najstrašnejšiu a zároveň najkrajšiu masku.

Cenila sa vynaliezavosť a na porotcov sa zahrali naši vychovávatelia. V sále sme okrem monštier mohli nájsť vyrezané tekvice – vopred pripravené a tiež ocenené. Všetci sa veľmi dobre bavili.

text: Zuzana Moravčíková
foto: archív internátu

“CÍTLI SME SA U VÁS AKO CELEBRITY”

Vôňa mandarínok, jabĺk, škorice, punču a pečených dobrôt, to všetko v nás vyvoláva ducha sviatkov.

Na rozdiel od predchádzajúcich rokov sa náš internát rozhodol posunúť mikulášske koledovanie o priečku vyššie. Program vianočnej akadémie obnášal veľa spevu, hudby. Jednoducho všetkého, čo navodzuje neopísateľný pocit Vianoc. Zaujala nás hra na klavíri, flaute, husliach, bicích nástrojoch, harmonikové sólo a spev. Dobré sa nám pozeralo na ľudový párový tanec a náladu nám dotvárali rôzne scény.

Pozvanie prijal aj náš pán riaditeľ Mgr. Jozef Pšenka a mnoho ďalších hostí. Medzi nimi bolo niekoľko maličkých, ktorí od Mikuláša a jeho pomocníkov neodišli s prázdnyimi rukami. Hostami akadémie

Vianoce nie sú výlučne materiálnou záležitosťou. Sú o ľuďoch, pohode, láske, štedrosti. Štedrosť má mnoho foriem a na našej akadémii sa prejavila práve prijatím spomínanej inakosti.

mie boli aj deti z Adamovských Kochanoviec z občianskeho združenia Silnejší slabším. Pripravili si peknú módnu prehliadku s tematikou recyklácie. Použili rôzne materiály – plasty, igelit, staré cédečká, odevy, doplnky z kože a papiera. Najviac nás zaujal šikovne vyrobený slnečník.

Vzhľadom na ich inakosť, predovšetkým vychovávateľa, sa obávali reakcie zo strany nás, internátnych žiakov. Ale atmosféra bola perfektná. “Dospeláci” svoje vystúpenie ukončili slovami: “cítilli sme sa u vás ako celebrity.”

text: Veronika Purmová, foto: archív internátu

► MNOHÍ SI POCHUTNALI
NA NEALKOHOLICKOM
PUNČI

► MIKULÁŠ
PRINIESOL
ZOPÁR DOBRÔT

AVON

Charitatívna udalosť

Avon – Liga proti rakovine prsníka bola tohto roku hlbšia ako inokedy.

Myšlienkami sme spomínali na vychovávateľku (kolegyňu) pani Mgr. Tatianu Dúcku.

Každá choroba má svoju duševnú príčinu.

Využime čas, ktorý nám bol daný a snažme sa zostať v rovnováhe.

Tento deň nám má toto pripomenúť.

Vážme si čo máme
a tešme sa z každého dňa.

Biela pastelka

Únia nevidiacich a slabozrakých Slovenska založila zbierku zvanú Biela pastelka, ktorá pomáha ľuďom so zrakovým postihnutím. Dobročinná akcia na Slovensku existuje už 26 rokov. Peniaze slúžia na poskytovanie sociálneho poradenstva a sociálnej rehabilitácie, teda na financovanie aktivít, ktoré nevidiacim a slabozrakým pomáhajú začleniť sa do bežného života.

Hodina deťom

Napriek nepriaznivému počasiu
sme vyšli opäť do ulíc.

Neľutujeme, naša zbierka bola
naozaj úspešná. Vyzbierali sme
381,70 eur.

Peniaze zo zbierky poslúžia
na financovanie projektov pre
mladých ľudí.
Tešíme sa.

Kapustnica pre bezdomovcov

Skromné darčeky, milé slovo,
úsmev,
dobrá vianočná kapustnica,
vianočné koláče od nás,
intráckej mládeže,
teší trenčianskych bezdomovcov
každým rokom.

text: Lucia Blštáková, Natália Časnochová
foto: archív internátu

Detský domov

Zapožičané športové
zariadenie Six Ball,
okrem internátnych žiakov,
mali možnosť vyskúšať
aj deti
z Detského mestečka
zo Zlatoviec
v Trenčíne.

text: Simona Boháčiková
foto: archív internátu

Domov sociálnych služieb

Milým tetuškám v Domove sociálnych služieb v TN,
urobili naše napečené koláčky
a ovocie veľkú radosť.

S nadšením nám rozprávali o tom ako Vianoce prežívali ony.
Ľudia boli skromní, nepredbiehali sa v kupovaní darčiekov ako dnes,
peniaze neboli vôbec podstatné, išlo hlavne o rodinnú pohodu...

So zatajeným dychom sme počúvali príbeh jednej ženy,
ktorá si pod stromčekom nikdy darček nenašla.
Na Vianoce spomína s úsmevom na tvári.

P.S: A nakoniec od tetušiek stará dobrá medicína:
Od bolesti hlavy si treba dať borovičku. Ale len jednu.

NA SLOVÍČKO

Opäť pokračujeme „v spovedi“ našich vychovávateľov. Rozhovory neodmietli:

Ing. Milan Karkoška
Mgr. Adriana Slezáková
Bc. Elena Hanáčková

Oblúbená farba: čierna
Farba očí: hnedá
Znamenie: Kozorožec

vychovávateľ
p. Milan Karkoška

1. V internáte pôsobíte už viac ako rok, aké sú Vaše pocity, prípadne nápady pre rozvoj zariadenia?

Moje dojmy, pocity sú pozitívne. Páči sa mi, že sú tu veľmi dobrí ľudia, ktorí si navzájom pomáhajú. Spoločne hľadáme a vypracovávame projekty a aj touto cestou sa snažíme prispieť k rozvoju zariadenia.

2. Aké sú Vaše ciele do budúcnosti?

Držím sa hesla: „Ži prítomnosťou“.

3. Je toto povolanie Vaše vysnívané? Čím ste chceli byť v detstve?

V detstve som ako každý, sníval o povolaniach, ktoré vykonávali mne blízki ľudia. Otec bol vojak, tak aj ja som chcel byť vojak.

4. Máte vyštudovanú vysokú školu technického zamerania. Využívate tieto vedomosti aj v práci?

Áno, využívam, doučujem matematiku a fyziku. Najmä matematika ma v detstve a v škole veľmi bavila.

5. Ako trávite svoj voľný čas, čo Vás baví a ako relaxujete? Ako ste na tom so športom? A čo kultúra?

Vo voľnom čase sa venujem najmä turistike. Baví ma a pri nej si aj oddýchnem.

Mám rád dobrodružné filmy a životopisné dokumenty o ľuďoch, ktorí vo svojom živote išli na hranicu svojich možností, prekonávali sami seba a dokázali čeliť nepriazni osudu a dosiahli svoj cieľ. Preto som bol aj so žiakmi na filmovom festivale HoryZonty.

6. Pamätáte si ešte na Vaše študentské časy? Máte nejaké zážitky, o ktorých by ste nám chceli porozprávať?

Pamätám si ako som nechcel ísť do školy, kde by som musel bývať v internáte. Dnes sa tomu čudujem.

Myslím si, že je to dobrá príprava do života. Mladý človek sa tu naučí vychádzať si s ľuďmi.

Oblúbená farba: jed-
noznačne modrá – všetky jej
odtöne, ako jasná obloha
Farba očí: zeleno-modrá
Znamenie: Panna

vychovávateľka
p. Adriana Slezáková

1. Vieme, že predtým, ako ste začali pracovať v internáte, ste pracovali tiež v školskom prostredí ako učiteľka, ale povedzte nám, ktorá práca Vás baví/bavila viac?

Áno, učila som 20 rokov na športovom gymnáziu predmety: ruský jazyk, dejiny umenia, etiku a dejepis. Ťažko povedať, ktorá práca ma baví viac, v oboch inštitúciách – v škole i v internáte – sa pracuje s deťmi, mladými ľuďmi – a to je hlavné, deti sú prosto úžasné a práca s nimi ma veľmi baví, dokonca človeka veľmi obohacuje. Najviac ma teší, ak sa mladým darí aj po škole ako napr.: Martinovi Škrtelovi, Filipovi Hološkovi (futbalisti), Matejovi Chrenovi (tanečník), Tomášovi Tatarovi (hokejista) atď.

2. Povedzte nám niečo o sebe! V skratke prosím:)

Od malička ma fascinovali veci medzi nebom a zemou. Dnes už viem, že náhody neexistujú, a práve takáto „náhoda“ ma priviedla k bližšiemu poznaniu jemnohmotného sveta energií a čakier, čo mi pomohlo zdravotne. Bohužiaľ, naša „západná medicína“ (na všetko nestačí) nezabrala, pomohla mi až „východná“, často zaznávaná.

3. Takže Vás baví oblasť ezoteriky. Čo Vás k nej priviedlo?

Ezoterike som sa začala venovať takmer pred 10 rokmi, podľa lunárneho kalendára sa riadim asi 7 rokov, som taký večný študent.

Bohužiaľ, mám veľmi málo voľného času, pretože rodina a dva psy mi skoro všetok čas vyplnia, ale nevzdávam sa, kupujem si knižky a teším sa na ne, keď si ich prečítam.

4. Zaujímate sa o ezoteriku iba teoreticky, alebo posúvate nové poznatky aj iným?

Nové poznatky sa snažím posúvať ďalej, hlavne deti sú čoraz otvorenejšie takýmto informáciám, čo je super.

5. Na Vašej tvári vidno stále úsmev, máte naň nejaký recept?

Aspoň 100 kg dobrej nálady a raz toľko optimizmu! Ale vážne, recept nemám, som tak prosto nastavená. Zato nechcete vidieť, ani počuť, keď som vytočená. Vtedy všetci okolo mňa zdrhajú, deti, psy, prosto všetci.

6. Máte životné motto alebo oblúbený výrok?

„Ži a nechaj žiť“!

„Pri hľadaní dobra svojich blízkych nachádzame svoje vlastné“ (Platón).

Oblúbená farba: zelená
Farba očí: šedo-modré
Znamenie : Panna

vychovávateľka
p. Elena Hanáčková

1. V internáte pôsobíte iba zopár mesiacov, aké sú Vaše dojmy, pocity, prípadne nápady pre rozvoj zariadenia?

Moje prvé dojmy sú veľmi dobré, i keď musím sa priznať, mala som určité obavy. Bola som veľmi zvedavá, ako tento „kolos“ funguje a v akej miere je tu možné motivovať mladých ľudí k voľnočasovým aktivitám. Myslím si, že dnešná doba nás viac či menej učí pohodlnosti, rozvoj technológií nezastavíme a je dnes úplne prirodzené, že vzťahy rozvíjame hlavne cez sociálne siete, ktoré sú pre mladých ľudí priateľnejšie. Aj z toho pramenili moje obavy.

2. Povedzte nám niečo o sebe. Aká je momentálne Vaša obľúbená činnosť?

Mám rada nové skúsenosti a zážitky. Zakaždým, keď ma niečo zaujme, mám chuť sa to naučiť, vyskúšať si to. Mám základy viacerých športov, pretože sa vždy nadchnem novou skúsenosťou, no pravda je i to, že to ďalej nemám chuť rozvíjať.

Preto obdivujem všetkých tých, ktorí si tvrdo idú za svojím cieľom, ja som skôr pôžitkář spoznať, objaviť či pochopiť a už pozeráť do diaľky a hľadať niečo nové. Prednedávnom ma zaujala regresná terapia, mám rada jogu, reiky, rada čítam, púšťam sa do všetkých ručných prác a samozrejme turistika.

3. Aké žánre kníh Vás lákajú? Máte svoju obľúbenú knihu, ktorú by ste odporučili?

Fascinuje ma 2. Sv. vojna, rada si prečítam knihy s touto tematikou, ale i historické romány a ešte od strednej školy sa so mnou ťahá láska k tvorbe od generácie tzv. beatnikov. Naposledy som čítala Mengeleho dievča od V. S. FISCHEROVEJ, i keď mne plno emócií, myslím si, že je napísaná naozaj pútavo a zaujme i vás. A ešte k jednej knihe som sa po rokoch nedávno vrátila: My deti zo stanice ZOO

od CHRISTIANE F. – tú by som tiež dala do popredia.

4. V čom je Vaša súčasná práca iná v porovnaní s tou predošlou?

Je to úplne iné. Pracovala som v školskom klube, detí, s deťmi na prvom stupni. Človek tam musí byť neustále v strehu, ponúkať nové aktivity, snažiť sa udržať pozornosť detí, improvizovať. Malé deti sú viac bezprostredné a samozrejme hravé. V internáte je menej hluku.

5. Spomenuli ste, že ste pracovali v školskom klube detí v základnej škole. Lepšie sa Vám pracovalo s menšími deťmi, alebo sa Vám pracuje lepšie so stredoškólákmi?

Netrúfam si rozhodnúť, ktorá práca je pre mňa lepšia, obe majú svoje klady i zápory. Malé deti sú spontánnejšie intenzívnejšie prežívajú radosť i smútok. Stredoškóláci sú viac uzavretejší, čo samozrejme chápem, opatrnejší a chce to viac času na spoznávanie sa navzájom, no zatiaľ mi to problém nerobí.

6. Máte nejaké ciele do budúcnosti, nejaké motto, ktoré Vás inšpiruje?

Plány a ciele samozrejme mám, rada by som navštívila niekoľko miest, hlavne severské krajiny. Hmmm a moje motto? : „Never nikomu kto ti tvrdí, že to nedokážeš, lebo ak chceš, dokážeš všetko i to nemožné!“

Vychovávateľom ďakujeme za rozhovory a prajeme veľa úspechov.

rozhovory pripravili: Petra Kajanová a Veronika Purmová

foto: archív vychovávateľov a Petra Kajanová

Srdcom k folklóru

Volám sa Nina Valovičová, mám 18 rokov a som z Piešťan. Navštevujem Strednú umeleckú školu v Trenčíne - odbor odevný dizajn a som v 3. ročníku. Čo by som v živote chcela robiť, ešte neviem, no jedno je isté, kým budem schopná pohybu, tak sa chcem venovať tomu, čomu sa venujem už zopár rokov, a to folklórnym tancom. Začalo to, keď som bola druháčka na základnej škole, mamina ma prihlásila do DFS Krakovanček (detský folklórny súbor), v ktorom som bola 6 rokov.

Detský folklórny súbor Krakovanček vznikol v roku 2003 pri obecnom úrade v Krakovanoch pod vedením Mgr. Zuzany Snohovej. Súbor každoročne účinkuje na folklórnych slávnostiach a reprezentuje obec Krakovany. K úspechu súboru patrí účasť na súťaži detských folklórnych súborov a postup na krajskú prehliadku v rokoch 2007, 2009 a 2011. Súbor spracováva autentický materiál z obce Krakovany a okolia, najmä detské hry a tance. Má 35 členov vo veku od 4 do 14 rokov. Tanečnými pedagogičkami a choreografkami sú Jarmila Kubranová a Zuzana Snohová. V roku 2013 dostal súbor ocenenie a pamätnú medailu od Trnavského samosprávneho kraja za prínos v oblasti kultúry.

Neskôr, keď už som začala chodiť na strednú školu, hľadala som si niečo, čomu sa budem venovať vo voľnom čase.

Keďže bývam v internáte, zo začiatku som nad ľudovými tancami váhala, lebo dochádzať domov sa mi nechcelo. Nakoniec som sa prekonala, 2-krát do týždňa dochádzam z internátu domov kvôli tanečnej, pretože sa toho neviem vzdať. Som členkou FS Krakovienka (folklórna skupina).

Nie sme podľa názvu veľmi známi, no najčastejšie nás môžete vidieť na Župnom folklórnom festivale, u nás, v Krakovanoch, ktorý sa koná každoročne koncom júna. Niečo o našej skupine FS Krakovienka:

Folklórna skupina Krakovienka bola založená v roku 2003. Zachováva a interpretuje folklór z obce Krakovany a okolia. Program je zameraný na obyčaje, tance a spevy, ktoré udržiavali počas celého kalendárneho roka naši predkovia. Odkaz generácií, ktoré tu už boli, sa snažíme ďalej udržiavať a rozvíjať. Členovia vždy vystupujú pred obecnosťou v typických krakovianskych krojoch, či už v slávnostných alebo pracovných, vždy záleží na type programu.

Dobрым zvykom je, že do obce Krakovany prichádzajú hostia z domova a zo sveta a naši členovia vždy ochotne a s láskou ukazujú krásu krojov, zvykov, spevov a tancov.

Z NÁŠHO A INTERNÁTNEHO ŽIVOTA

Ak si z okolia Piešťan,
máš chuť do tanca, máš rád
zábavu,
nie si hanblivý a si srdcom
k folklóru ako ja,
stačí nám napísať na našej FB
stránke,
radi ťa prijmem medzi nás.

text: Nina Valovičová, foto: archív Niny Valovičovej

Na slovíčko v ateliéri Niky Červinkovej

„Vidím, počujem, cítim, myslím, snívam... Nie som vec. Som živá bytosť schopná existencie. Chodím, hýbem sa, hovorím, pijem, prijímam potravu... Nie som zviera. Som človek. Kreslím, píšem, hrám... Nie som neschopná. Som talent.“

Nikola Červinková (úryvok z poviedky Grenedine)

Ako si sa ocitla na strednej umeleckej škole?

Je to pomerne zložitá história. Povedala by som, že ma na SUŠ-ku priviedol osud. Mala som pri rozhodnutiach v živote vždy problémy, inak to nebolo ani so strednou školou. Žiaľbohu, moje prvé rozhodnutie nebolo tým správnym. Svoj život na základnej škole by som nazvala asi takto – Prechádzka cez mínové pole. Vždy som bola ten podivín, na ktorého si ľudia ukazovali prstom. Mojou prvou voľbou strednej školy bolo bilingválne gymnázium. Jedno z mnohých zlých rozhodnutí v živote. Akosi mi to celé stúplo do hlavy. Nevedela som sa spratať do kože – aspoň tak nejako by som to zhrnula. Späťne sa na to pozerám ako na život slepca, ktorý stratil orientáciu pri strate slepeckej palice. Navyše mi nesadol kolektív a všetko sa tým komplikovalo. A tak som sa rozhodla zmeniť prostredie. Upadala som vtedy často do depresii, môj optimizmus a vysoké nároky na samú seba sa rozprchli. Nabrala som však odvalu, pozbierala to, čo zo mňa zostalo a sadla na autobus. Na autobus sem, do Trenčína. S pomocou mojej veľmi dobrej kamarátky, ktorá tu tiež študuje som trafila na SUŠ-ku na Deň otvorených dverí. Nebola som sama. K prestupu sme sa totiž hlásili, ako som zistila pri mojom príchode, až tri. A tak, po dlhej etape kurzov, návštev krúžku animácie, talentoviek a prestupových skúšok som skončila tu. Sedím v školskom internáte a píšem tento článok už ako štvrtáčka na SUŠ-ke. Som tu jednoducho doma.

To je od teba pekné, že nazývaš ŠI svojím domovom. Každý, kto tu bol, sa s tým určite nestotožňuje... Aký odbor konkrétne študuješ?

Študujem animáciu. Bol to ťažký výber, no bola som posledný kúsok skladačky, ktorý bol potrebný na otvorenie odboru. Hoci často frflem, som rada, že som sa pre ňu rozhodla.

Čo je to tá animácia? Priblížiš nám ju?

Animácia je pre bežného človeka nepredstaviteľne zložitý proces. Môžem sa pokúsiť, priblížiť vám ju, no pokiaľ si to neskúsíte na vlastnej koži, tak nezistíte, čo to skutočne obnáša. Animácia je odvodená od latinského slova anime – duša. A tu sa vzalo slovo animácia, pretože o tom to celé je – vdychovať život obrázkom. No vedeli ste, že animovať sa dá aj pomocou plastelíny či piesku?

Z NÁŠHO A INTERNÁTNEHO ŽIVOTA

Stručne vám zhrniem, akým procesom treba prejsť, kým sa dostanete k animácii samotnej. Treba začať literárnym scenárom, kde opíšete, o čo vo vašom filme ide. Niečo ako krátky príbeh. Potom príde na rad množstvo výtvarných návrhov pre postavy a pozadie. Ďalej prichádza na rad storyboard. A nakoniec technický scenár, kde je zhrnuté už úplne všetko – obrázky scén v správnom poradí od úvodných po záverečné titulky.

Pod animáciu patrí však aj zvuk. Treba vedieť použiť v danej situácii správnu hudbu. V škole máme aj samotný predmet zvuková tvorba. Zvuky si môžeme nahráť v štúdiu alebo sami doma s vypožičaným mikrofónom. Sú tu však aj internetové stránky, ktoré sú na to určené. K animácii je treba najmä veľa trpezlivosti. A hlavne si ju sám vyskúšať!

Povedz nám, čomu sa venuješ vo svojom voľnom čase! Máš ho vôbec? Keď ťa tak počúvam, myslím, že máš využitú každú minútu počas dňa...

SUŠ-ka ma naučila veľa vecí a jedna z nich je – ak si nenájdeš čas na oddych, tak sa zosypeš ako domček z kariet. Ak ho teda nemám, tak si ho musím urobiť. Po hodinách strávených v škole si nedokážem predstaviť celý zvyšok dňa strávený s nosom v učebnici. Každá kniha však dokáže človeka niečo naučiť, nielen tie školské. Preto aj veľa čítam. Mám strašne rada thrillery, psychologické romány, fantasy, sci-fi a vlastne takmer všetko... Prečítala som napríklad všetky Denníky Georgie Nicholsonovej. Je to čítanie na popukanie, na oddych ako stvorené. Knihy sú mojou vášňou, občas som si zvykla čítať aj učebnicu psychológie. Okrem čítania vo voľnom čase aj kreslím, toho sa nikdy dostatočne nenabažím. Zvykla som tiež jazdiť na koni, hrať na klavíri a chodiť na dramatický krúžok. 5 dní v týždni som trávila všetok svoj voľný čas hneď po škole na tzv. ZUŠ-ke (Základnej umeleckej škole) v Senici. Môj život je jednoducho presiaknutý umením. No jeden z mojich najväčších koníčkov stále prežívam. Je silno spojený s tým, že toľko čítam, ale aj so štúdiom animácie. Píšem príbehy, či skôr poviedky a občas sa snažím aj o nejaké básne.

Wau, ty sa nezdáš. Keď ťa požiadam, venuješ nám niečo do časopisu? O čom sú tvoje príbehy? Priblíž nám ich, prosím!

O všetkom. Veľmi často ich riešim ako úvahy na určitú tému. Som hlbavý človek, hoci sa na to nezdám. Mojm najčastejším žánrom je však fantasy miešané s prvkami hororu, aspoň teda kedysi bývalo. Veľmi rada prelínam dva svety, alebo rovno vymýšľam fantazijný. Tieto príbehy boli vždy mojou kotvou, našla som v nich oporu. Držali ma takpovediac pri zdravom rozume. Veľa ľudí mi však napriek tomu, že stále píšem, hovorí, že som zvláštna alebo čudná. Aj za to vďačím svojim poviedkam. Pomohli mi k prvému miestu v Literárnej Senici 2012. Poslala som tam také tri krátke fantasy poviedky a povedzme, že ľudia z našej dediny na také čosi neboli pripravení. Vybrali mi dve lepšie poviedky. A bum! Myslím, že to bol jeden z dôvodov, prečo ešte stále príbehy tvorím. Zámerne nehovorím, že ich píšem, lebo si občas mrmlem nejaký útržok popod nos.

Takže, ak ma niekedy uvidíte rozprávať sa samú so sebou, tak buď som myšlienkami niekde v príbehu, alebo len nadávam na všetko naokolo, lebo som vstala ľavou nohou z postele. Každý môj príbeh je originálny, snažím sa prísť vždy s niečím novým. Najobľúbenejším z mojich príbehov je poviedka s názvom Červená. Nanešťastie, netuším, kde skončila, keďže moje poviedky sú po úryvkoch poskladané v asi milióné notesov

Z NÁŠHO A INTERNÁTNEHO ŽIVOTA

a súboroch na externom disku. V tomto, ako aj vo všetkých dôležitých veciach, mám strašný neporiadok...

Aj húževnatí a cieľavedomí ľudia majú nerest'. Aké je tvoje smerovanie do budúcnosti?

Veľmi nejasné, preto si dávam po strednej škole na rok pauzu. Som strašne multifunkčný človek, všade si nájdem niečo, čo by ma bavilo. Takže mojim smerovaním do budúcnosti je momentálne domov. Pravdepodobne si nájdem nejakú prácu, aby som si zarobila na štúdium a cestovanie. Chcela by som ísť pozrieť rodinu v Nemecku a Švédsku. Neláka ma predstava pôžičky na školné, ktorú by som splácala do svojich štyridsiatich rokov. Možno skúsím šťastie aj vo Švajčiarsku. Mám tam kamarátku z výmenného pobytu. Ale najpravdepodobnejšie je, že skončím v Poľsku u priateľa. Ale kto vie, kam ma život zaveje? Veď pôvodne som si nechcela ani podať prihlášku na umeleckú školu a predsa som tu...

Niki, dobre sa mi s tebou „kecá“, ty si ten typ človeka, s ktorým sa ten druhý nenudí. Cítim ako z teba sála nekonečná energia, zvedavosť, tvorivosť, taký zápal pre prácu.

Si fajn baba a som rada, že si bola ochotná spraviť rozhovor do intráckeho časopisu. Prajem úspešnú maturitu a aby si si udržala aj naďalej ten tvoj pozitívny elán a energiu. Ďakujem za rozhovor Nike Červinkovej.

P.S. Ďakujem za motiváciu.

Niku spovedala: Renáta Šulíková
foto: ©Petra Kajanová

Za to kým som, vďačím mojím rodičom

1. Akú školu navštevuješ a aký odbor študuješ?

Navštevujem Športové gymnázium v Trenčíne, venujem sa plávaniu a tiež plutvovému plávaniu.

2. Odkedy sa venuješ športu?

Plutvovému plávaniu sa venujem už od roku 2007, teda od mojich ôsmich rokov až doteraz. Popritom som sa venovala mnohým športom, napríklad vybijanej, futbalu, volejbalu, basketbalu, ale musela som si vybrať, a tak som si vybrala práve plutvové plávanie. Keď som prišla do Trenčína, začala som sa venovať aj klasickému plávaniu, čiže bez plutiev.

3. Aký je tvoj režim dňa? Cítiš sa byť pri športe sama sebou? Alebo naopak ťa nejakým spôsobom obmedzuje (napr. čas, neustále tréningovanie)?

Ak chce byť športovec vo svojom športe na vrcholovej úrovni, mal by sa šport pre neho stať jeho životom. Mal by ním doslova žiť, lebo ináč v ňom nedosiahne žiadny výsledok. Športovec musí pre svoj šport obetovať veľa času a ja nie som výnimkou. Môj „pracovný deň“ vyzerá nasledovne: ráno vstanem a idem na 3 hodiny do školy, o 10.10 hod. skáčem do vody na prvý tréning, po tréningu idem zase do školy na 2 hodiny, po škole ďalší tréning (niekedy aj dva), večer o 19.00 hod. prídem do internátu a učím sa na ďalší deň do školy (je pravda, že niekedy to nevyjde) a idem spať. Niekedy je to dosť namáhavé, ale život bez plávania by som si už nevedela predstaviť.

„Najviac si cením mojich rodičov, pretože bez nich by som nebola tam, kde som teraz“.

4. Ako zvládaš nápor školských povinností a tréningovanie? Dá sa to vôbec skĺbiť?

Nie som žiadna jednotkárka.

Času na učenie nie je veľa, ale snažím sa, aby to bolo čo najlepšie.

5. Vieme, že si získala vzácne ocenenia. Porozprávaj nám v krátkosti o tom!

Minulý rok bol pre mňa najúspešnejší v mojej kariére. Podarilo sa mi zaplávať dokopy 9 slovenských rekordov a Á-čkové limity na Majstrovstvách sveta juniorov v plutvovom plávaní, ktoré sa konali vo francúzskom meste Annemasse, kde som sa umiestnila na 2. mieste na trati 200BF (kraul s dvomi plutvami) a na 3. mieste na trati 100BF. Ďalej som bola na svetovom pohári v ruskom meste Tomsk, kde som obsadila 1. miesto.

6. Máš svoj športový vzor?

Mám športové vzory v plutvovom plávaní, jednou z nich je Petra Senanszky, na ktorú už nemám veľkú stratu a v klasickom plávaní mám vzor Katinu Hosszu.

7. Čo tvoja vizáž? Potrebuješ ju mať neustále pod kontrolou, alebo to extra neriešiš?

Keďže sa venujem plávaniu a som stále vo vode, maľovať sa mi ani neoplatí.

8. Čo do budúcnosti, budeš pokračovať v športe? Aké je tvoje ďalšie smerovanie?

V mojej blízkej budúcnosti ma čakajú svetové poháre a najdôležitejšie preteky tohto roka budú Majstrovstvá Európy seniorov. Keďže som tento rok seniorka prvý rok, bude to niečo namáhavejšie a tiež budem plávať proti spomínanej Petre Senanszky, ktorá je odo mňa o 6 rokov staršia. Chcem prekonať samú seba. Po škole sa chcem venovať určite športu a zlepšovať sa v plávaní.

9. Čo si na živote najviac ceníš?

Určite si najviac cením mojich rodičov, pretože bez nich by som nikdy nebola tam, kde som teraz.

Najviac ma podporujú, či už psychicky, alebo tým, že mi platia všetky sústredenia, školu, preteky a za to im veľmi ĎAKUJEM. Sú to najlepší rodičia, a nikdy by som ich nevymenila. Ale samozrejme nemôžem zabudnúť ani a moju najbližšiu rodinu a kamarátov, ktorí ma podporujú, spoluplavcov, trénerov bez ktorých by to tiež nešlo.

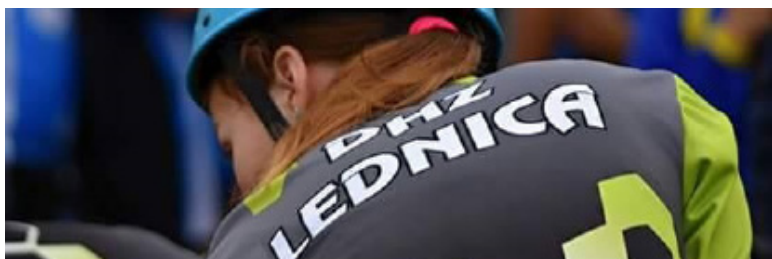
Ďakujem Zuzke Hraškovéj za rozhovor a prajeme veľa úspechov a ďalších ocenení.

Zuzku spovedala: Petra Kajanová
foto: archív Zuzany Hraškovéj

Spomínate si na váš prvý tréning?

Išli ste tam len tak? Vyskúšať niečo nové? Alebo vás tam dotiahol kamarát/kamarátka? Nie, na tom vôbec nezáleží....

Podstatné je hlavne to, že ste ostali a vydržali so svojím tímom a vedeli ste sa podržať aj v zlých situáciách, či prehrách...

A verte mi, my sme tých prehier nemali málo,

ale aj tak sme sa vždy cez to preniesli a bojovali ďalej s nádejou, že sa nám to na budúce vydará.

Nebolo pre nás, teda aspoň pre mňa dôležité zvíťaziť, ale dať do toho všetko, čo v nás je, užiť si to, ísť do toho naplno, zabaviť sa...

Veď to všetko je len súťaž a nemôže každý vyhrať, pre mňa je dôležité už len to, že som mohla na každej jednej súťaži s nimi ten POŽIARNY ÚTOK odbehnúť a mať pocit, že som v skvelom kolektíve, z ktorého by som ani jedného člena nevymenila za nikoho iného aj keď som si možno so všetkými na prvýkrát nesadla, ale našli sme si k sebe cestu, buď cez školu alebo spomienky, tréningy...

Možno si v duchu povieť, keď máme zlú sezónu a niečo vám fakt vyjde, že to je náhoda, ale ja na náhody neverím... A v neposlednom rade som šťastná z toho, že sa vieme vždy podržať a stáť pri sebe, byť jedna druhej oporou v príjemnej aj menej príjemnej situácii. Preto dúfam, že naďalej sa budeme už len zlepšovať a dávať do toho úplné maximum. Hasičstvo nie je o súťažení, ale o denno-dennom zachraňovaní ľudských životov, preto všetkých HASIČOV/HASIČKY z profesie obdivujem a sú mojim vzorom.

POŽIARNY ÚTOK (taktiež aj ďalšie disciplíny) majú byť len hravou formou pre mladých HASIČOV, ako môžu svoj DHZ zviditeľniť a hrdo ho reprezentovať za každých podmienok.

Mrzí ma na tomto len jedno... a to, že nemávame tak často tréningy, ako by sme ich mávať mali, ale aj tak sme vďační za každý jeden tréning. A preto som hrdá, že som práve členkou DHZ LEDNICA.

Je pravda, že každý chce zvíťaziť, ale zvíťaziť nemôže, pokiaľ nebude mať k tomu ten správny postoj, prístup; mať ten správny kolektív...

A týmto im chcem odkázať: „Dievčatá mám vás veľmi, veľmi, veľmi rada a ste pre mňa DRUHOU RODINOU<3.“

text: Simona Kadelová

foto: archív Simony Kadelovej

Moja vlastná skúsenosť

Čaute decká alebo aj milí spolubývajúci! Volám sa Martin a som študentom štvrtého ročníka SOŠ letecko – technickej v Trenčíne. Som skaut a chcel by som vám v tomto článku priblížiť moje pôsobenie v skautskej organizácii.

Skauting. Keď toto slovo vyslovím, väčšina z vás si predstaví chodenie po domoch a rozdávanie koláčikov alebo nekonečné prežívanie v tvrdej divočine iba pomocou jedného malého vreckového nožíka. Pravdou však je, že z časti sú vaše predstavy správne. Americkí skauti naozaj rozdávajú koláčiky a zbierajú za ne peniaze, dokonca majú v tom aj súťaže medzi určitými skupinami skautov. Ale iba americkí skauti. A áno, dokážeme z časti prežiť v prírode, keby sme chceli, alebo by sme boli k tomu donútení, ale nie sme žiadni Rambovia ani Bearovia Grillsovia. Skauting nie je iba o týchto veciach. Jeho hlavnou úlohou, či už v Slovenskom skautingu, alebo v iných skautských medzinárodných organizáciách, je rozvoj mladého človeka, poznávanie seba samého, rozvíjanie osobnosti a posilňovanie ducha.

Aby som to upresnil, Slovenský skauting je dobrovoľnícka mládežnícka organizácia, ktorá prispieva k rozvoju človeka a k rozvoju spoločnosti. Nie je to škola, a nie je to ani krúžok. Na skaut chodia ľudia dobrovoľne, či už preto, aby boli skamarátmi a zahrali sa a neformálnym vzdelávaním sa naučili niečo nové bez toho, aby o tom vedeli. U starších skautov to je predovšetkým to, aby tvorili tento program a priamo spolupracovali s mladými ľuďmi. Popritom sa všetci učia rôznym rozvojovým smerom, napr. ako vychádzať s ľuďmi, ako ich naučiť nájsť si svoje správne ciele v živote a ísť si za nimi, rozvíjať sa fyzicky, ale aj duchovne rešpektovať ľudí. Napríklad mojou úlohou ako takou je naučiť a čiastočne rozvíť hodnoty, schopnosti, správanie a naučiť mladých ľudí novým zručnostiam (áno, sem patria také veci, ako zaviazať uzol, ktorý udrží kamión alebo ako si založiť oheň pomocou dvoch paličiek), ďalej oboznámiť ich so skautingom, s jeho históriou a symbolikou a mnoho ďalších vecí.

Ja som radcom menšej skupinky mladých chalanov vo veku 11 - 15 rokov. Takáto skupina mladých ľudí s ich radcom a podradcom sa nazýva družina. Družina je ďalej súčasťou oddielu, pod ktorý spadajú aj ostatné družiny. Celý tento oddiel s družinami spadá zas s inými oddielmi pod zbor. Zbory sa nachádzajú v mestách po celom Slovensku a nie je ťažké ich nájsť pomocou internetu, napr. cez FB. Základom všetkého je však člen. Člen družiny alebo člen oddielovej a zborovej rady, ktorý už má zodpovednosť a má za sebou isté pôsobenie a skúsenosti s mladými ľuďmi. Títo členovia majú vždy určitú funkciu, ktorá zodpovedá ich záujmom alebo povinnostiam, ktoré by si mali plniť vzhľadom na

to, že sú tam dobrovoľne. Zodpovedný člen následne tvorí program a prispieva svojou činnosťou do zboru, ktorý ďalej vychováva nových mladých ľudí a zároveň rozvíja svoju vlastnú osobnosť. My, skauti, sme však zviazaní aj s prírodou, pretože človek je súčasťou veľkého kolobehu. Kolobehu, ktorý sa snažíme chrániť a zanechávať ho v takom stave, v akom bol pred nami, pomáhať mu a naučiť sa s ním spoločne existovať. Preto chodíme na výlety, rôzne výpravy, organizujeme brigády, chodíme opravovať aj hradby, pretože sa snažíme chrániť kultúrne dedičstvo našich predkov a každoročne sa zúčastňujeme letných skautských táborov vo voľnej prírode (bez zástrčky, z ktorej tečie elektrický prúd, rúry, rýchlovarnej kanvice, vykurovania alebo teplej sprchy, po ktorej po týždni túži každá baba).

Samozrejme, aby to neznelo len náučne a nudne,

všetky tieto veci sa realizujú väčšinou hravou formou a aktivitami, v ktorých sa nájde každý a zažije kopec zábavy.

Je to jeden veľký zážitok, na ktorý sa nedá len tak zabudnúť. Stretávajú sa tu ozajstní ľudia a ozajstní priatelia alebo niekedy aj životní partneri.

Hovorím z vlastnej skúsenosti, no to však neznamená, že inde takých ľudí nenájdete.

Odporúčam každému z vás, koho zaujal tento článok, aby si skúsil tento spôsob života aspoň na chvíľku a sám zistí, čo to ten skauting a byť skautom vlastne je.

„Nesed'te doma,
prestaňte čumieť do mobilov,
nevylihuje na posteli,
nestrácajte svoj čas
pozeraním nezmyselných
videí a začnite žiť,
rozvíjajte seba samých a na-
predujte!“

text: Martin Jurda

foto: archív Martina Jurdu

Recept na intrákové palacinky

Z posledných peňazí
čo nahrabeme,
sa poskladáme ako
partia
a ideme do Lidlu na-
kúpiť suroviny.

Budeme potrebovať:

500 ml mlieka
10 PL hladkej múky
2 vajcia
džem
malú štipku soli a cukru, ktorú si požičiame
od pani vychovávateľky alebo dobrej duše

Postup: Všetko spolu vymiešame pravítkom alebo lyžicou. Na požičanú panvicu nalejeme trošku požičaného oleja. Cesto naberáme škrupinkou od vajčka. Obracanie palaciniiek musí robiť niekto skúsený, pretože ich treba vyhadzovať. Pravítkom alebo lyžicou to nejde, skúšali sme a spolubývajúcej vzniklo trojuholníkové pravítko. Hotová palacinka sa natrie džemom, ale len trocha, aby džem zostal aj na ostatné palacinky. Opakujeme až dovtedy, pokým neminieme celé cesto. Podávame vychovávateľom (skúška prežitia :D) a dobrým dušiam, ktoré nám poskytnú suroviny.

Prajeme dobrú chuť!

text: Simona Boháčiková

Laser tag – hra na vojnu čo nebolí

S nástupom videohier sa stávajú čoraz populárnejšie aj ich životné varianty – Escape the room, kde sa dvaja až šiesti hráči snažia dostať von z určitého areálu alebo budovy pomocou rôznych hádaniek a úloh. Na scénu prichádzajú aj rôzne výzvy – s nimi väčšinou prichádzajú youtuberi.

Jeden Švéd sa napríklad nechal zatiahnuť do parížskych katakomb, kde jeho jedinou úlohou bolo dostať sa von. Dnu však naňho čakali prezlečení ľudia, len aby to nemal také jednoduché.

Známejší je paintball, kde ste rozdelení do tímov a snažíte sa nepriateľa trafiť projektilom plneným farbou. Je to špinavá, farebná hra plná modrín. Krása, či nie? Pre ľudí, ktorí práve nebažia po novej farbe vlasov a rôznych typoch bolesti, je tu alternatíva – laser tag.

V tejto hre máte nekonečne veľa životov a nábojov, a tak si ju môžete vychutnať do konca. Hrá sa hlavne na body. Jedna hra trvá štandardne 12 minút a je určená pre 4 až 16 hráčov od 8 rokov. Platí však pravidlo, čím je vás viac, tým lepšia zábava. Odetí v špeciálnej veste môžete vstúpiť do labyrintu. Tma, hustá hmla, napínava hudba, prst na spúšti, pretínajúce sa laserové lúče, tak nejako to vyzerá.

Pri Laser Game môžete vyhrať na dvoch úrovniach – ako víťazný tím i ako najlepší hráč. Po ukončení hry dostanete prehľad výsledkov – môžete byť aj nominovaný ako hráč, čo najviac stláčal spúšť, najpresnejší hráč, alebo ten, kto schytil najviac zásahov.

Kde nájsť arény na laser tag:

Trenčín:

Laser Arena, Gen. M. R. Štefánika
379/19 (areál Merina)

Bratislava:

Space World , Račianska 22/A
Laser Arena, Prešovská 45

Žilina:

Laser tag s.r.o. , Dolné Rudiny 1

text: Veronika Purmová
foto: Soňa Kadlečíková

Filmy 2016

Suicide Squad – Jednotka samovrahov

Americká armáda (kto iný, však, negúľaj tými očami!) potrebuje nové zbrane. Svet už pozná metaľudí a votrelcov z vesmíru a dočkal sa aj svojho hrdinu, Supermana, no ten je preč. Tak čo keby sme zostavili jednotku z kriminálov, zlodejov, vrahov... jednoducho tých, ktorých svet najviac nenávidí? Ľudí, ktorí nemajú čo stratiť? Presne okolo tohto „konceptu“ sa obracia celý dej filmu.

Tento film púta pozornosť už od vlaňajšieho Comic Conu a určite sa dal zaradiť medzi najočakávanejšie filmy roku 2016. Dej sa odohráva v známom svete DC (pre tých, ktorí nevedia, fiktívny svet, z ktorého pochádzajú Superman a Batman, prosím nepliesť s Marvelom). Hlavné postavy si zahrali známi herci ako je Will Smith, Margot Robbie, modelka Cara Delevigne a Jared Leto. Film ponúka skutočne farebnú škálu postáv a krátky náhľad do minulosti každej z nich. Máme tu chlapa, ktorý nikdy neminie, strelenú frajerku Jokera (sarkazmus), nejakého špinavého zlodejíčka od protinožcov, krokodílieho muža a aj niekoho, koho doma prezývajú diablom. Pani Amanda Wallerová – šéfka tejto vyšinutej bandy sa im rozhodne dať šancu a ak budú spolupracovať, skráti im tresty.

Mnohí diváci postavy nepoznajú—najprv boli komiksy – ale zoznámime sa s nimi už v samotnom traileri na film. David Ayer scény filmu seká, skáče, čiže film vyžaduje vašu plnú pozornosť. Týmto kreslí profily postáv a nadväzuje spojitosti k „súčasným“ scénam. Jednoducho nám ukazuje kúsky backstory počas celého filmu. Výsledok filmu je... dobrý, ale tento film určite mohol byť výborný. Myslím, že to bude tým, že čas dve hodiny je na také veľké množstvo postáv málo. Nuž, film ale určite odporúčam pozrieť.

Alchymistova kuchárka

Tento film spadá do žánrov dráma a horor a príbeh rozpráva o mladom vydedencovi Seanovi, ktorý sa dobrovoľne izoluje v obytnom prívесе niekde hlboko v lese. Ako názov napovedá, venuje sa alchýmii (alchémii? kto vie) a ako jediného spoločníka má mačku menom Kaspar. Tento mladík ujde pred každodenným svetom do divočiny, ale keď sa obráti od chémie k čiernej mágii, len aby rozkusol tajomstvá prírody, veci začnú ísť dole kopcom. Tento film vyšiel 7. októbra 2016.

Fantastické tvory a ich výskyt

Fanúšikovia čarodejníckej série Harry Potter sa mohli tešiť na premiéru tohto filmu – 17. novembra 2016. Film je inšpirovaný príbehom mladého spisovateľa Newta Scamandera, autora knihy s rovnakým názvom. Kniha popisuje druhy zvierat a príšer čarodejníckeho sveta, film je to, ale viac.

Dr. Strange

Potom, čo sa neurochirurg Stephen Strange zraní pri autonehode, ktorá mu zničí kariéru, sa vydáva na cestu uzdravenia, kde stretne „Dávneho“, ktorý sa stane jeho mentorom v mystických umeniach, cestovaním v čase a samozrejme upravovaním hmoty. Sci-fi ako sa patrí, nie? Hlavnú úlohu si zahrá Benedict Cumberbatch a film vyšiel 3. novembra 2016.

Rogue one: príbeh zo Star Wars

16. decembra 2016 prišiel do kín tento film. Zobrazuje príbeh netradičných hrdinov z už známeho fiktívneho sveta, ktorý musia spolupracovať aby mohli ukradnúť plány Hviezdy smrti. Čo sa z teba stane, keď prestaneš bojovať?

Assasins Creed

Španiesko, 16. storočie, doba útlaku inkvizície. Kto hráva videohry určite sa už s asasínmi stretol. Kto nie, tak Aguilar de Nerha sa ocitá v tejto dobe. Je členom rád asasínov – Abstergo Industries, organizácie, ktorá zasahuje až do dôb pred narodením Krista. Neustále prebieha boj medzi nimi a templármi, a obidve strany anonymne píše históriu. Film vyšiel 21. decembra 2016.

Moana

Internet mi hovorí, že český preklad pre názov filmu je „Odvážna Vaiana“. Viem, že autorské práva sú vec, ktorá existuje, ale no tak. Príbeh tejto rozprávky je o dospievajúcom dievčati Moane (princa ani milostnú zápletku nečakajte), ktorá sa vydá na cestu zachrániť svoj ľud, a spoločne kedysi mocného poloboha Mauiho. Spoločne sa plavia po širom oceáne, bojujú s morskými príšerami a hľadajú cieľ cesty. Film vyšiel 23. novembra 2016.

Spievaj

Svet je pobláznený rôznymi talentovými súťažami, a tak sa nedivme, že tento fenomén pohltí aj zvieraciu ríšu. V tomto animáku by sa chcel každý tvor stať víťazom súťaže, či už ide o myš, či slona. Film je od tvorcov Ja, zloduch a Mimoni, takže očakávajte rovnakú dávku humoru. V kinách od 21. decembra 2016.

text: Veronika Purmová, foto: zdroj internet

N. Červinková – Úryvok z fantazijného príbehu Grenedine

Príbeh venovaný internátnemu časopisu so špeciálnym poďakovaním, za záujem pani vychovávateľke Renáte Šulíkovej.

Zvyčajne ku mne slová prichádzajú samé, no v ten deň som ich musela hľadať. Stála som na balkóne vedľa svojej spolubývajúcej. Obrátila ku mne svoje modré oči, keď som tam stála s nezapálenou cigaretou v ústach.

„Ak chceš zapalovač, tak si sa ma mohla spýtať. Veď tu nemusíš stáť ako tĺk vyše hodiny...“ zasmiala sa na mňa a podala mi zapalovač. Vzala som si ho od nej a mlčky si zapálila.

„Musím ti niečo povedať...“ vysúkala som zo seba.

„Ale čo,“ uškrnula sa a schovala si svoje modré vlasy pod kapucňu kabáta.

„Už tu dlho nebudem. O týždeň odchádzam...“ povedala som s povzdychom a poriadne si potiahla z cigarety.

„A kam sa chystáš? Veď tam hádam nebudeš na dobro.“

„Neviem... Uvidím, či sa vrátim,“ vytiahla som si zo škatulky ďalšiu cigaretu.

„Kam ťa posielajú?“ spýtala sa, hoci vedela, že jej odpovedať nemôžem.

„Dobre vieš, že aj keby som vedela, tak ti to povedať nemôžem. Tentokrát mimochodom ani netuším. Mal by za mnou čochvíľa prísť vedúci...“ prevrátila som očami a zahodila ohorok z cigarety. Na to som si zapálila druhú.

„Nemala by si toľko fajčiť,“ zamračila sa na mňa, no sama si zapálila druhú.

„Pozri, Lynn, dobre vieš, že od tej doby, čo som sem prišla, som do úst nedala jediná cigaretu... Veď aj tí na najvyšších postoch smrdia ako kominári...“

„Čože smrdíme?“ ozval sa od dverí balkóna mužský hlas. Prišiel vedúci.

Alebo skôr dvojmetrová svalnatá gorila s ironicky blond vlnitými vlasmi po pleciah. Vyzeral ako barbie, čo stratila pojem o tom, koľko času trávi v posilňovni.

„Prepáčte, súdruh Nenow. Nevedela som, že náš rozhovor už nie je súkromný. Dáte si tiež?“ ponúkla som ho cigaretou.

„Ďakujem, rád,“ usmial sa a vyšiel za nami na balkón len tak, v tričku bez rukávov. S Lynn sme na seba pozreli a spoločne zadrkotali zubami.

„Vidím, že nie ste práve teplokrvná. To je dobre, lebo na cestu si budete musieť zbaliť poriadny opaľovací krém,“ veľavýznamne na mňa pozrel vedúci svojimi mačacími očami. Mala som pocit, že mu žiaria v tme vďaka svojej neobvyklej zlatej farbe.

„Ja radšej pôjdem,“ prerušila ticho Lynn a zoskočila z parapety, na ktorej sedela.

„To je v poriadku, mladšia seržantka Lynn. Vlastne by som bol rád, keby sme sa presunuli s vojačkou Tenebrisovou do mojej kancelárie,“ povedal navonok pokojným hlasom, no počula som v ňom zaváhanie.

„Porúčam sa, súdruh Nenow.“ Lynn vystrúhala akýsi pokus o salutovanie a Nenow ju prepustil. Zmizla ako gáfor, len som počula buchnúť dvere na chodbu.

„Môžeme ísť?“ obrátil sa vedúci na mňa.

„Ešte som nedofajčila, súdruh,“ odvetila som a všimla som si, že on sám má ešte čosi vyše pol cigarety.

„Ja viem, ja tiež nie. Dofajčíme a pôjdeme,“ povedal a ja som mu poďakovala zasalutovaním. On sa na mne len zasmial. Spoločne sme potom vyšli z izieb mňa a Lynn. Tá práve vychádzala z kúpeľne naproti našej izby. Zasalutovala vedúcemu a vošla do izby. Bolo veľmi vtipné sledovať ako všetci na chodbách zastali uprostred plnenia svojich povinností, len aby mohli spraviť to isté. Obzvlášť jedno drobné dievča bolo komické. Práve nieslo horúci hrniec, držalo ho utierkou a nevedelo, kam s ním. Asi desať sekúnd sa točilo na mieste a nakoniec ho švacla na zem.

„Takže, Gredine Tenebrisová. Rodená v Anglicku, pôvodom zo Slovenska. Rovnako ako jej spolubývajúca, mladšia seržantka Lynn Kyoko. Hoci meno má od otca z Ázie,“ uviedol ma vedúci oddielu, generál Nenow. Riaditeľka našej školy pre deti so zvláštnym nadaním ma podrobne sledovala. Prísna pretiahnutá tvár a sovie oči ma desili. Šedivé vlasy mala zopnuté v drdole, to ma ešte viac desilo. Pôsobila strašne prísne.

„Gredine, zajtra vyrazíte na Hawai. Avšak na jeden z jeho malých ostrovov, kde nesmú chodiť turisti a nikto tam nežije. Na mieste vás s vašimi spolužiakmi bude čakať osoba, ktorá vám podá viac informácií. Zbalte si len oblečenie vhodné do horúčav i mrazov. Výbavu dostanete na mieste, nechceme problémy s letiskovou kontrolou,“ povedala mi riaditeľka.

„Rozumiem, madam!“ zasalutovala som jej. Generál so mnou už viac neprehovoril, iba ma odprevadil na izbu. Lynn nebola v bunke, tak som sa zbalila a šla spať. Mali sme vyraziť o štvrtej ráno.

Zobudila som sa neskoro, rýchlo som si len vyčistila zuby, vzala si cestovnú tašku, batoh a skontrolovala si doklady. Na viac nebol čas. Rýchlo som vybehla z dievčenského krídla a letela na nádvorie. Stála tam motorka, no nikde nebolo ani nohy.

„Meškáš!“ ozval sa za mnou známy hlas.

„Lynn!“ zvrtila som sa k nej.

„Odteraz seržantka. Teraz ma musíš brať ako nadriadenú,“ vyhlásila a sadli sme spolu na motorku. S mojou cestovkou to bolo zaujímavé... Ale ešte zaujímavejšie boli nasledujúce udalosti.

text: Nikola Červinková, foto: Petra Kajanová

